

kal. Beperdül a mennyezet roppant ventilátora, lepkezik a szeletelő legyezők között. Háznagyunk rég kihűlt szemgolyói megvilágosodva követik a mozgóképet: valósággal könnyeznek gyönyörükben. S repedezve a kővé vált száj is felfeszül, pincebaszus visszhangzik belőle: „Holé!” Két karját hívogatón kitarja, s a táncos parányi ragadozószemével, bohócfürtjeivel közéjük szökik. Don Diego a gömbembert szorítja kebeléhez. Mellette a padlón új rendbe rakva színpróbák, tervek, rajzolatok. Nem bírom tovább. Lógok a holdvilágban, arcom az üveghez tapad, s a magasból a mélység árnyai felé jajongom, hogy megmáasztaja légy a szeme bogarát...

Fodor András

AMIT MA NEHÉZ MEGÉRTENI...

Benyhe Jánosnak

Mikor metszón-önérzetes
védekezését visszakaszabolták,
s minden mellette szóló érvet
gúnyosan megtapostak,
a halmazati bűnre ráadásul
megvillogatták még a kegyelemdőfést:
– Ő volt a szentségtelen, ő, ki
a társalgóba lépve
(hol illő megadással
hallgatták épp az áruló bitangok
ítélkező perét)
pimasz-profánul elcsavarta
a rádió gombját, mivel
a másik étersávon
művészelemeket akart hallgatni...

Tudta,

nem ő a tettes, tudták
a tanúk is körül, hogy igazából
ki a gyanúsított merénylő.
De a terem úgy forrt, úgy tele volt
a stigmatizálók nyilaival,
padlótól mennyezetig úgy
foszforeszkált az izzó gyűlölet,
hogy amit ma nehéz megérteni utólag,
túrta a szájalmas-hazug
botránkozást,
nem látta értelmét,

MEGGYFA

Meghozta termését
 a meggyfa könnyedén,
 senki se kérte, --
 boldog fölöslegével mosolyog
 míg én
 kínban fogant gyümölcseimmal
 erőlködöm csak évről évre.

Mégis hasonlítunk,
 ahogy a porhanyó föld
 savanyu-édes nedve
 testünkön átremeg,
 ahogy a végső tiszta kényszer
 a duzzadó vér eleven színében
 kiütözik
 s ezernyi kis kerek
 világként ott ragyog az üres égen...
 Ragyog,
 ha még nem is kell senkinek.

Mezei Balázs

TÚL SZIGORÚ VOLTÁL

Túl szigorú voltál önmagadhoz: most jön a szerelmes versek ideje. De ki a te, szerelmed? Menekültél a hús és a csont elől, hogy valami mást ölelhess, talán a sziklát és a fákat egy valószerűtlen domb hajlatán. De a sziklák és a fák hallgatagok, ők más idővel mérik a jelent, mást ölelnek, nem bennünket, akik egy napig élünk a telehold alatt. Ujjaid között legvégül csak egy újságpapír maradt, érthetetlen nyelven írt szalagcímmel, amely arról tudósít, hogy valaki megérkezett: szaladj, szaladj, hogy le ne késd a fogadást, így is túl késő már, megkondul egy harang, s a pap felmutatja az osztályát: csukott szemű kisfiú, füstszínű arccal, mintha befelé nézne, törekeny csontok katedrálisába: a padsorok között valaki motoz, megesörren a persely, rózsafüzér mormolását hallod: hogy ne vígy minket a kísértésbe, mert túl sok a gonosz, túl sok a homály, túl sok a némaság, s a horizontok boltíve beszakadt. Hova szaladsz, te tébolyult,